

„Ясна свѣтла мѣсечинко, помогни ми въ тѣзъ неволи и бѣди!“ Мѣсечината хвърлила нѣколко свѣтли зари на леглото ѝ. Марийка видѣла възъ покривката си едно малко животно, клекнжло на заднитѣ си крака. Това било малката бѣла питомна мишка, която Марийка си хранѣла. Тоя

пжтъ мишката заговорила така:³ „Драга ми Марийке! Ти си направила много добрини както менъ, тъй и на цѣлия нашъ родъ. Ний мжчно можемъ да ти се отплатимъ. Но чуй! Азъ знамъ, че ти много търпишъ отъ този лошъ старецъ. За твоитѣ добрини не се пада ти туй да теглишъ; затова ний наумихме да те избавимъ. Далечъ тамъ въ шумата има едно малко царство на малкитѣ хора (джуджета). Тамъ ще те заведемъ. Ще ти бжде добрѣ и прѣдобрѣ. Ний сме говорили съ дребнитѣ хора за тебе. Тѣ съ голѣмо нетърпѣние те чакатъ, да имъ станешъ господарка.“

— Че какъ ще можъ азъ толкова голѣма да се побирамъ въ тѣхнитѣ дворове и стаици? — попита Марийка.